02/04/2026

Μεσσηνίας Χρυσόστομος: Το μοντέλο της ομόφυλης «οικογένειας», η υιοθεσία και η θέση της Ορθόδοξης Εκκλησίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

“Η ενδοοικογενειακή σχέση συζύγων-γονέων και παιδιών δεν είναι ούτε «άποψη», ούτε «ιδέα», ούτε δικαίωμα αλλά τρόπος ζωής και ύπαρξης στη βάση μιάς ανιδιοτελούς και ειλικρινούς θυσιαστικής πράξης συμβίωσης, συνύπαρξης και συμπληρωματικότητας, ακόμα και στο επίπεδο της ετερότητας των φύλων”. Αυτό σημειώνει, μεταξύ άλλων σε επίκαιρο άρθρο του ο Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος με αφορμή την πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας με την οποία νομιμοποιείται ο «γάμος» των

ομόφυλων ζευγαριών καικατοχυρώνεται η υιοθεσία από αυτά.

Μια ημέρα μετά και την επίσημη θέση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου για την απόφαση του ΣτΕ στην οποία επαναλαμβάνεται οι θέσεις της Εκκλησίας τη Ελλάδος **όπως αυτές εκφράσθηκαν στο Ανακοινωθέν της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος (23.1.2024) και στο υπ' αρ. 54 φυλλάδιο «ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ»,** ο Σεβασμιώτατος κ. Χρυσόστομος στο άρθρο του με τίτλο: ***"Το μοντέλο της ομόφυλης «οικογένειας», η υιοθεσία και η θέση της Ορθόδοξης Εκκλησίας"*** παραθέτει με θεολογικά και τεκμηριωμένα επιχειρήματα τις θέσεις του.

"Δεν μπορεί να θεμελιωθεί κανένα ατομικό δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού της σεξουαλικής ταυτότητας σε μία οικογένεια, με αποκλειστικό και μόνο κριτήριο τον προσδιορισμό της κάθε μορφής σεξουαλικής ταυτότητας του φύλου", προσθέτει.

Αναλυτικά το κείμενο του Μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσοστόμου:

Του Χρυσοστόμου Σαββάτου, Μητροπολίτου Μεσσηνίας, Καθηγητού Πανεπιστημίου Αθηνών

1. Με την απόφαση του ΣτΕ νομιμοποιείται ο«γάμος» των ομόφυλων ζευγαριών καικατοχυρώνεται η υιοθεσία από αυτά. Με την ίδια απόφαση καθιερώνεται πλέον και στην πατρίδα μας, ένα νέο μοντέλο «οικογένειας»,την οποία θα χαρακτήριζα ως ιδιότυπο σχεσιακό μόρφωμα, με ετερόκλητα δομικά στοιχεία και ξένο ως προς την συναρμογή των ρόλων των συζύγων-γονέων, του πατέρα-άνδρα και της μητέρας-γυναίκας.

Με την νέα αυτή μορφή της ετερόκληταομόφυλης «οικογένειας», μη αποδεκτής από την Εκκλησία, απαιτείται αφενός να επικαιροποιηθούν από Αυτήν οι αξιωματικές αρχές, με τις οποίες οριοθετείται ή έννοια γάμος και ο θεσμός της οικογένειας και αφετέρου να περιγραφεί ως μία υπαρξιακή σχέση ετερόφυλων προσώπων, ως συζύγων, ομοζύγων και γονέων, άνδρα και γυναίκας, πατέρα και μητέρας, και όχιμόνο επειδή ορίζεται νομικά, χωρίς να υποκατασταθεί και από κάποια άλλη μορφήσυμβίωσης.

Ο σεβασμός επίσης στίς ατομικές επιλογές δεν συνεπάγεται και την αποδοχή εξομοίωσης της οικογένειας και του γάμου με οποιαδήποτε άλλημορφή ετερόκλητης συμβίωσης, συμβολαιογραφικού ή γραφειοκρατικού τύπου, όχι μόνο γιατί αντιτίθεται στη χριστιανικήδιδασκαλία και την εκκλησιαστική παράδοσηαλλά επειδή συνεπάγεται την απαξίωση των αρχών συμβίωσης και την αλλοίωση του ρόλου της παραδοσιακής μορφής οικογένειας ως βασικού πυλώνα

της ανθρώπινης κοινωνίας.

Επίσης η ιδεολογική διάκριση μεταξύ βιολογικού και «κοινωνικού» φύλου δεν μπορεί να αποτελεί το μέτρο, ούτε να εκφράζει την κανονικότητα, είναι απλά η «δικαιολόγηση» μιάς δικαιωματιστικής φενάκης. Υπ' αυτή την προοπτική η Ορθόδοξη Εκκλησία απορρίπτει την επιλογή και το περιεχόμενο του λεγομένου κοινωνικού φύλου, χωρίς να στέκεται εχθρικά έναντι των ομόφυλων προσώπων, τα οποία αποδέχεται ως ευρισκόμενους «εν μετανοία».

2. Η συναρμογή των ρόλων, ως εμπέδωση της οικογένειας και του γάμου, για τη χριστιανική διδασκαλία και εκκλησιαστική παράδοση, συνεπάγεται, ότι:

α) Η σχέση των συζύγων, του πατέρα-άνδρακαι της μητέρας-γυναίκας, αποτελείσυ(ν)μ-βίωση, ομοζυγία, συζυγία, σύμπνοια, σύμπραξη, ισοτιμία.

Η συν(μ)-παρουσία αυτή του ενός, ως συζύγου,προς την άλλη, την σύζυγο, είναι που καθορίζει και το περιεχόμενο της σχέσης τους ως ομοζύγων και συζύγων, ακόμη και στο επίπεδο της ετερότητας του φύλου τους (Α' Κορινθ. 7, 2), γι' αυτό και η κατάργηση των φύλων είναι για την Εκκλησία μια από τις σοβαρότερες βλασφημίες κατά του Δημιουργού Θεού, ο Οποίος «άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς»(Γένεση 1, 27). Την διακριτότητα αυτή των φύλων και τη λειτουργική τους διαφοροποίηση αποδέχεται άλλωστε, όχι μόνο βιολογικά, και η ιατρική επιστήμη, η οποία κατανοεί τα φύλα στο πλαίσιο του όλου ανθρώπου και στη βάση τηςσυμπληρωματικότητας των λειτουργιών τους.

Ο άνδρας και η γυναίκα δηλαδή, ο πατέρας καιη μητέρα, οι σύζυγοι μεταξύ τους συν-εργούν υπαρξιακά και μάλιστα μέσα από μια σχέσησυ(ν)μ-φωνίας και συμπληρωματικότητας (Α' Κορινθ. 7, 4) . Σ' αυτήν τη σχέση ο ένας συ(ν)μ-πράττει και συν-εργεί στο έργο του άλλου και δεν κινείται αυτονομημένα ή αντιθετικά. (Ιωάννου Χρυσοστόμου, Ομιλία ΜΕ' 3).

β) Στη σχέση αυτή συμπληρωματικότητας οισύζυγοι ετερο-προσδιορίζονται καιαλληλοπεριχωρούνται στο πλαίσιο της συζυγίας τους και όχι αποκλειστικά και μόνο στη βάση μιάς συγκεκριμένης ατομικής στάσης, ακόμη και όταν αυτή προσεγγίζεται στο επίπεδο της σεξουαλικότητάς τους (Α’ Κορινθ. 7, 2, 5), γιατίμόνο μέσα από μια τέτοια ποιότητα«αθλήματος» ως σχέσης, αναδεικνύεται η αναγκαιότητα για την προς αλλήλους ύπαρξη και επιβεβαιώνεται η αξία και το νόημα της ύπαρξης του άνδρα-συζύγου στη ζωή της γυναίκας-συζύγου και αντίστροφα, και όχι αποκλειστικάκαι μόνο μέσα από μία βιολογική κατανόηση τηςσεξουαλικότητας τους και μόνο.

γ) Η συζυγική αυτή σχέση συμπληρωματικότητας και περιχώρησης του άντρα και της γυναίκας, ως ομοζύγων καισυζύγων, σημαίνει την μεταξύ τους συμπλήρωση. Με τον τρόπο αυτό οι σύζυγοι ετεροκαθορίζονται, όχι ως μονάδες ή άτομα,αλλά ως αυτάρκεις προσωπικότητες, οι οποίεςοδηγούνται ανθρωπολογικά σε μία κεντρομόλο έκφραση «γαμικής κοινωνίας», με οποιοδήποτε περιεχόμενο και αν δώσουμε στην συγκεκριμένη έκφραση, γι’ αυτό και ο ένας είναι απαραίτητοςστη ζωή του άλλου ενώ η ζωή τους είναι μία συ(ν)μ-βίωση.

δ) Η παραπάνω σχέση, ως πράξη ζωής μεταξύ των συζύγων και ομοζύγων, αντιδιαστέλλεταιπλήρως από τη ζωή των λοιπών θηλαστικών, η οποία περιγράφεται αποκλειστικά και μόνο μέσα από μία ενστικτώδη γενετήσια ροπή, στη βάση μάλιστα μιάς μηχανιστικού τύπου ικανοποίησηςκαι μόνο, ως μία πράξη αποκλειστικού τρόπου επιβίωσης και διαιώνισης.

ε) Η σχέση συζύγων και ομοζύγων, θεωρούμενη υπό το πρίσμα της συμπληρωματικότητας, εμφανίζει και μίααντίστοιχη λειτουργικότητα, όχι μόνο στη βιολογική γέννηση των παιδιών, αλλά και στην ανατροφή τους κατά κύριο λόγο. Τον πατέρα και την μητέρα ως πρόσωπα δεν τους ταυτοποιείμόνο η γέννηση των παιδιών τους αλλά και η συμβολή τους ως γονέων στην ανατροφή τους(Ιωάννου Χρυσοστόμου, Εις τους αγίους Μακκαβαίους, Ομιλία Α’), επειδή η ανατροφή αυτή έχει την αναφορικότητα της στη θέληση των ομοζύγων και συζύγων, ως προσώπων, ενώ διαμορφώνεται κατά τη διάρκεια της ανάπτυξήςως έντονος υπαρξιακός δεσμός με τη μητέρατου-γυναίκα και τον πατέρα του-άντρα.

στ) Ο άνθρωπος στο εμβρυϊκό και βρεφικό στάδιο της ψυχοσωματικής του ανάπτυξηςεξαρτά την επιβίωση του από τη μητέρα του και τον πατέρα του. Υπ’ αυτήν την έννοια οποιαδήποτε αποδυνάμωση του πατρικού ή του μητρικού γονεϊκού ρόλου-προτύπου έχει και τις ανάλογες αρνητικές επιπτώσεις στηνισορροπημένη ανάπτυξη του παιδιού, καθώς έχει ανάγκη και τα δύο πρότυπα, ακόμη και για την κατανόηση της σεξουαλικότητας του, (Ματθαίος Γιωσαφάτ),

αφού το παιδί αναπτυσσόμενο προσδιορίζει την ταυτότητά του σε σχέση και προς τα δύο γονεϊκά του πρότυπα, το μητρικό και το πατρικό. Μία τέτοια στάση των γονέων επιβεβαιώνει και το σεβασμό τους στα δικαιώματα των βρεφών και των παιδιών τους, όπως και του εμβρύου.

3. Το παιδί μέσα σε μία ετερόφυλη οικογένεια συνειδητοποιεί τη λειτουργική ετερότητα του φύλου του, του πατέρα-άνδρα ή της μητέρας-γυναίκας, σε αντίθεση προς την ανυπαρξίαγονεικού προτύπου σε μία ομόφυλη «οικογένεια», γεγονός το οποίο του δημιουργεί πρόσθετα δυστοπικά προβλήματα και μάλιστα κατά την εφηβική του ηλικία. Ο/Η έφηβος σε ένα ομόφυλο «οικογενειακό» περιβάλλον δεν έχει τη δυνατότητα να στραφεί προς το πρότυποτου φύλου του, με σκοπό να αναγνωρίσει τα στοιχεία της σεξουαλικής του ταυτότητας και να τα αποδεχθεί. Αυτό έχει ως συνέπεια ο/η έφηβος να στρέφεται σε κάποια άλλη μορφή «οικογένειας», απ' όπου θα αντλήσει ακόμη και τη σεξουαλική του/της ταυτότητα ενώ παράλληλα θα προσδιορίσει και τον τρόπο με τον οποίο θα την επιβάλλει και στους άλλους.

Μέσα στην ομάδα αυτή, την άλλη δηλαδή μορφή «οικογένειας», ο νέος υιοθετεί άλλεςσυμπεριφορές, επειδή αφενός επιβεβαιώνει τηνταυτότητά του σε σχέση προς τη νέα«οικογένεια» και αφετέρου πετυχαίνει τελικά αυτό το οποίο δεν μπορούσε να προσδιορίσειμέσα στο ομόφυλο «οικογενειακό» του περιβάλλον, να προσδιορίσει δηλαδή τα ανάλογα πατρικά ή μητρικά πρότυπά του (πρβλ. Ντίνα Πετροπούλου).

Η ετεροφυλική σχέση μέσα στην οικογένεια και μάλιστα σε αναφορά προς την υγιή καιισορροπημένη ανάπτυξη των παιδιών δεν μπορείνα καθοριστεί με αριθμητικές, ταξικές (γονέαςΑ, γονέας Β, πατέρας-πατέρας, μητέρα-μητέρα),αθροιστικές ή προσαρμοστικές παραμέτρους,ούτε με άλλα περιβάλλοντα και κατηγορίεςδιαφορότροπης ιδιοσυστασίας.

4. Με βάση τις παραπάνω αξιωματικές αρχές η Ορθόδοξη Εκκλησία προσεγγίζει το όλο θέμα εστιάζοντας κυρίως στα ποιοτικά κριτήρια και χαρακτηριστικά της οικογένειας.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν διαλέγεται με κανέναν φορέα ως προς πραγματικότητα τηςέκπτωσης της ετερόκλητα ομόφυλης«οικογένειας».

Επίσης θεωρεί ότι κανένας άλλος θεσμός ήφορέας, εκτός της Ορθόδοξης Εκκλησίας, δεν μπορεί να ερμηνεύσει πραγματικά και έγκυρα το ακριβές και ουσιαστικό περιεχόμενο της κανονικής παράδοσης και της ανθρωπολογικής

διδασκαλίας της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας, παρά μόνο Αυτή η Ίδια η Εκκλησία, ως ο αυθεντικός φορέας και εκφραστής της Παράδοσής Της, όπως και μόνον Αυτή μπορεί και εκφράζει θετικά τις ανθρωπολογικές συνέπειες που απορρέουν από αυτήν την Παράδοση.

Η αξιολογική υπερεκτίμηση της ετερόκληταομόφυλης «οικογένειας» έναντι της ετερόφυλης δεν μπορεί να προέρχεται, από μία επιβεβλημένη προσαρμογή στο διαμορφούμενο κάθε φορά αξιακό σύστημα κοινωνίας, ούτε από τον μιμητισμό άλλων κοινωνιών ή από τις συνήθειεςτης αγοράς ή της μόδας. Η τελευταία μάλιστα τάση προσαρμογής, η μόδα δηλαδή, είναι αποδεδειγμένα πλέον ότι ισοπεδώνει αδιάκριτα κάθε γαμική κοινωνία, αφού ρεαλιστικά: α) κατασκευάζει έναν ανέραστο κόσμο, ο οποίος εκλιπαρεί ταπεινωτικά για μία φευγαλέα και μόνο επίτευξη της σεξουαλικής ηδονής (πρβλ.Χρ. Γιανναράς), και β) κείται μακράν από το πραγματικό νόημα της κοινωνίας του γάμου, ωςσχέση συμπληρωματικότητας των ετερόφυλων συζύγων-γονέων. Οι μέτοχοι ενός τέτοιου ανέραστου κόσμου, οι οποίοι προσπαθούν να δημιουργήσουν ομόφυλες «οικογένειες», για να επιβληθούν και να καταξιωθούν κοινωνικά, τελικά -εκόντες άκοντες- συνεργούν στην βαθύτατη αλλοίωση των αληθινά ερωτικών σχέσεων με άμεση συνεπαγωγή τη διάλυση της δομής κάθε μορφής αυθεντικής οικογενειακής συμβίωσης.

Το μοντέλο της ομόφυλης «οικογένειας» δεν μπορεί να εδράζεται σε μία αντίληψη δικαιωματισμού, γιατί επιβεβαιώνει μία δυστοπική λειτουργία της οικογενειακής σχέσηςσυζύγων-γονέων και τέκνων με αρνητικέςσυνέπειες τόσο ανθρωπολογικές όσο και κοινωνιολογικές. Το επιχείρημα περί δικαιώματος καταξιώνεται μόνο ως σχέση και όχι στην ατομική διεκδίκηση, γιαυτό και έχει την αναφορά του στην ίδια τη ζωή.

5. Η ενδοοικογενειακή σχέση συζύγων-γονέων και παιδιών δεν είναι ούτε «άποψη», ούτε «ιδέα», ούτε δικαίωμα αλλά τρόπος ζωής και ύπαρξης στη βάση μιάς ανιδιοτελούς και ειλικρινούς θυσιαστικής πράξης συμβίωσης, συνύπαρξης και συμπληρωματικότητας, ακόμα και στο επίπεδο της ετερότητας των φύλων, γι’ αυτό και δεν μπορεί να θεμελιωθεί κανένα ατομικό δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού της σεξουαλικής ταυτότητας σε μία οικογένεια, με αποκλειστικό και μόνο κριτήριο τον προσδιορισμό της κάθε μορφής σεξουαλικής ταυτότητας του φύλου.

Η οποιαδήποτε αξιολογική θεώρηση λοιπόν της συγκεκριμένης νομολογίας του ΣτΕ δεν μπορεί να προέρχεται «εκ του επιδιωκόμενου αποτελέσματος» και μόνο, γιατί τελικά στην Ορθόδοξη Εκκλησία:

α) Δεν διασπούμε τη σχέση συμπληρωματικότητας των γονέων και των συζύγων,

ούτε τους καθιστούμε αριθμούς (γονέας Α-γονέας Β) για να επιβάλλουμε ιδέες,απόψεις και δικαιώματα!!!

β) Δεν προβάλλουμε ετερόκλητα ένα μοντέλο«οικογένειας», ούτε εγκαθιδρύουμε μία νέα μορφή κοινωνίας γάμου προκειμένου να εμπεδώσουμε δήθεν το «ατομικό δικαίωμα» του άντρα, της γυναίκας ή του παιδιού μεμονωμένακαι αποκλειστικά και όχι ως στοιχείο της ενδοοικογενειακής σχέσης και ζωής συζύγων-γονέων και παιδιών!!!

γ) Δεν υποκαθιστούμε τη μητρότητα του γυναικείου φύλου ούτε αποδεχόμεθα τη γυναίκα σε «αναπαραγωγική μηχανή» υπό τον τύπο της«παρένθετης» μητέρας!!!

δ) Δεν υιοθετούμε ούτε δικαιϊκά την επιβολή μιάς ομόφυλης «οικογένειας» ως πρότυπο γάμουεν ονόματι ενός δήθεν εκσυγχρονισμού, ενός αλλοτριωμένου εξευρωπαϊσμού, ενός ξεθωριασμένου προοδευτισμού ή ενός δυστοπικού ή ουτοπικού δικαιωματισμού!!!